

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Dagmar Javůrkové a soudců JUDr. Karla Podolky a JUDr. Ludmily Říhové v právní věci žalobců **a/ M. M., b/ Z. M.**, oba bytem, **c/ J. R. a d/ M. R.**, oba bytem Chomutice 175, PSČ 507 53, všech zast. JUDr. Josefem Šperkem, advokátem, se sídlem Hořice, nám. Jiřího z Poděbrad 157, proti žalované **Fakultní nemocnici Na Bulovce**, se sídlem Praha 8, Budínova 67/2, IČ: 000 64 211 zast. JUDr. Janem Machem, advokátem, se sídlem, Praha 1, Vodičkova 28, o ochranu osobnosti, k odvolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. října 2010, č.j. 31 C 71/2010 – 103, **t a k t o:**

I. Rozsudek soudu prvního stupně **s e** v odstavcích I, II, III a IV výroku **m ě n í** tak, že v rozsahu přiznaných částek 350.000,- Kč žalobkyni M. M., 250.000,- Kč žalobci Z. M., 450.000,- Kč žalobci J. R. a 450.000,- Kč žalobkyni M. R. **s e** žaloba **z a m í t á**.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům na náhradě nákladů dosavadního řízení žalobkyni M. M. 75.440,- Kč, žalobci Z. M. 72.311,- Kč, žalobci J. R. 44.374,- Kč a žalobkyni M. R. 44.164,- Kč a dále na nákladech tohoto odvolacího řízení každému z žalobců vždy 10.775,- Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku na účet advokáta JUDr. Josefa Šperka.

O d ů v o d n ě n í:

Shora označeným rozsudkem soud prvního stupně odstavci I – IV výroku uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni M. M. 1.150.000,- Kč, žalobci Z. M. 950.000,- Kč,

žalobci J. R. 650.000,- Kč a žalobkyni M. R. 650.000,- Kč a odstavci V – VIII výroku zamítl žalobu M. M. co do částky 850.000,- Kč, žalobce Z. M. co do částky 1.050.000,- Kč, žalobce J. R. co do částky 350.000,- Kč a žalobkyně M. R. rovněž co do částky 350.000,- Kč. Odstavcem IX výroku uložil žalované povinnost zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobkyni M. M. 56.761,25 Kč, žalobci Z. M. 49.632,25 Kč, žalobci J.R. 37.694,95 Kč a žalobkyni M. R. 37.485,25 Kč. Při rozhodování vycházel z toho, že žalobci tvrdili, a v průběhu řízení pak prokázali, zásah do svých osobnostních práv ze strany žalované, která při poskytování péče o nezletilou L. M., dceru prvních dvou žalobců a vnučku druhých dvou žalobců, nesprávně aplikovala dne 9.11.2009 smrtelnou dávku draslíku v infusi, následkem čehož pacientka zemřela na akutní selhání srdeční činnosti. První dva žalobci (rodiče zemřelé) požadovali na náhradě nemajetkové újmy částku každý 2.000.000,- Kč a každý z dalších žalobců (prarodičů) na této náhradě 1.000.000,- Kč. Žalovaná učinila nesporný skutkový stav a uznávala, že došlo k politováníhodné události, ale poukazovala v bližším odůvodnění především na nepřiměřenost požadovaných náhrad nemajetkové újmy. Soud prvního stupně po provedeném dokazování shledal žalobu na ochranu osobnosti s požadavkem na náhradu nemajetkové újmy v penězích ze strany všech žalobců za částečně důvodnou. Odkázal na ust. § 421 odst. 1 a 2 obč. zák., dovedl odpovědnost žalované za škodu usmrcením nezletilé pacientky, což blíže zdůvodnil; s odkazem na ust. § 11 a násl. obč. zák., ale i ust. jeho § 420 odst. 2 a § 853 pokládal jednání žalované za neodčinitelný zásah do osobnostních práv všech žalobců. Vyjadřoval se k otázce jednorázového odškodnění za škodu podle § 444 odst. 3 obč. zák. a uzavřel, že poskytnutí náhrady dle tohoto ustanovení není dostatečné, že vlastně jen usnadňuje pozůstalým neprodlené základní odškodnění, což blíže rozvedl. Dovedl tedy možné použití § 444 odst. 3 obč. zák. i § 13 odst. 2 obč. zák., zejména s poukazem na významnou změnu v životě všech žalobců, zejména rodičů, především matky, když početí dalšího dítěte je u ní problematické. Při úvaze o výši zadostiučinění zohledňoval nejen závažnost zásahu do osobnostních práv jednotlivých žalobců, ale i to, že jednání žalované nebylo úmyslné, že šlo o ojedinělou událost, byť se jí mohlo předejít, že žalovaná dříve zachránila operací život žalobkyni a poskytovala mnoholetou zdravotní péči jak jí, tak i nezletilé Lucii, přičemž si na tuto péči nikdo nestěžoval. Pokud jde o žalobce prarodiče, přihlížel k jejich dosavadní péči a pravidelnému styku s vnučkou, k tomu, že se na ně ust. § 440 odst. 3 obč. zák. nevztahuje a dovedl, že vzhledem k zásadě proporcionality, i jim přísluší přiměřené zadostiučinění v penězích, přičemž vesměs zdůrazňoval potřebu individuálně a specificky pohlížet na každý jednotlivý případ, ale i dynamiku práva, princip právní jistoty, což blíže rozvedl. Nesouhlasil s hodnocením žalované jejího jednání, vedoucího k zjištění pravé příčiny smrti, neboť takové jednání resp. takový postup považoval za elementární normu a nikoliv za nadstandard, který nemůže jít v její prospěch. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud prvního stupně především s odkazem na ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. a podrobně uvedl, jak k výši náhrady, kterou žalobcům přiznal, dospěl.

Rozsudek soudu prvního stupně napadla žalovaná včasným odvoláním, směřujícím proti odstavcům I, II, III, IV a IX výroku s uplatněním odvolacího důvodu podle § 205 odst. 2 písm. g/ o.s.ř. s tím, že nebylo dostatečně přihlédnuto k jejímu postoji a k míře jejího zavinění, ojedinělému excesu, k omluvě a dobrovolné úhradě vzniklé škody, a nesouhlasila ani s tím, že způsob jejího jednání po smrti nezletilé soud kritizoval. Zdůrazňovala především, že nestandardní je výše přisouzeného zadostiučinění rodičům mimo jiné i proto, že nelze vyloučit, s ohledem na jejich věk, ještě možnost mít další dítě, a pokud jde o prarodiče, zdůrazňovala, že zemřelá nebyla jejich jedinou vnučkou, že je třeba přihlížet i k tomu, že občanský zákoník nezná obdobný nárok prarodičů při odškodňování, a že zadostiučinění v jejich případě je zcela nepřiměřené a bezprecedentní.

Žalobci ve vyjádření k odvolání navrhovali potvrzení napadeného rozsudku. Poukazovali na jejich motivaci k podání žaloby, jíž byla jen snaha o spravedlnost a přiměřený „trest“, na délku trestního řízení proti zdravotní sestře, která bezprostředně smrt pacientky zavinila, zdůrazňovali závažnost vzniklé jim újmy, že omluva žalované nebyla ani dobrovolná, neboť byla učiněna až po několika písemných výzvách, že žalovaná ani dobrovolně sama nevyvinula žádnou činnost, směřující k náhradě škody, že okolnosti případu bagatelizuje, a že soud prvního stupně se s tím správně vypořádal.

Odvolací soud přezkoumával podle § 212 o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadeném rozsahu již jednou, a po doplnění řízení dospěl k závěru, že odvolání je důvodné jen částečně. Rozsudkem ze dne 30.6.2011 č. j. 1 Co 395/2010 – 135 rozsudek soudu prvního stupně v odstavcích I, II, III a IV výroku, v rozsahu uložení povinnosti žalované zaplatit žalobkyni M. M. 800.000,- Kč, žalobci Z.M. 700.000,- Kč, žalobci J. R. 200.000,- Kč a žalobkyni M. R. 200.000,- Kč napadený rozsudek potvrdil a v rozsahu dalších přisouzených částek 350.000,- Kč žalobkyni M. M. a 250.000,- Kč žalobci Z. M., 450.000,- Kč žalobci J. R. a 450.000,- Kč žalobkyni M. R. jej změnil tak, že žalobu i v tomto rozsahu zamítl (odst. I výroku) a dále rozhodl o nákladech řízení (odst. II výroku). Vycházel ze správně zjištěného skutkového stavu věci soudem prvního stupně, a to nejen pokud jde o jednání žalované vedoucí k úmrtí nezletilé pacientky a tím způsobenému zásahu do osobnostních práv všech žalobců, ale i ze správných zjištění, týkajících se okolností významných pro posouzení výše náhrady majetkové újmy. Dovodil tenkrát, že namítané nesprávné právní posouzení věci není dáno ohledně základu uplatněného nároku, neboť i odvolací soud sdílel právní názory soudu prvního stupně o tom, že došlo k protiprávnímu jednání ze strany žalované při poskytování lékařské péče, nedbalostním jednáním jejího zaměstnance, které vedlo k úmrtí dcery prvních žalobců a vnučky žalobců dalších, a tím k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv chráněných ust. § 11 obč. zák., konkrétně práva na rodinný život všech žalobců, nejcitelněji matky. Souhlasil i s názorem soudu prvního stupně, pokud dovodil rozdílnost práva na náhradu škody a nároku na zadostiučinění v penězích ve smyslu ust. § 13 odst. 2 obč. zák., a vzhledem k vysoce rozsáhlému zásahu, i právo všech žalobců na náhradu nemajetkové újmy v penězích, což blíže rozvedl, zejména s ohledem na zjištění velmi silných vazeb mezi zemřelou a jejími rodiči, ale i jejími prarodiči. Souhlasil však s odvoláním pokud jím byla zpochybněna výše všem žalobcům přiznaného zadostiučinění v penězích s odkazem na přesné znění ust. § 13 odst. 3 o.s.ř., a zjištění závažnosti vzniklé újmy zmařením života jednak vlastního dítěte a jednak vnučky (nadto od dcery). Odvolací soud zohledňoval morální a citové, ale i sociální vztahy mezi zemřelou a žalobci se zdůrazněním, že se jejich vzájemné vztahy nemohly rozvíjet a naplňovat, tak ani vlastní osobnost každého z nich, což bylo posuzováno z objektivního hlediska. Uvedl, že při posuzování výše zadostiučinění jednotlivým žalobcům přihlížel především ke všem zjištěním, které k tomu uvedl soud prvního stupně, a že sám odvolací soud doplnil řízení ještě důkazem a zjištěním ze spisu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 32 T 25/2010, v němž byla zdravotní sestra Jana Moravcová uznána, byť tenkrát nepravomocně, vinnou, že z nedbalosti způsobila smrt nezletilé pacientky konkrétním jednáním dne 9.11.2009, že z nedbalosti způsobila jinému smrt porušením důležité povinnosti uložené jí podle zákona, čímž spáchala trestní čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 a 2 trestního zákona a byla za to odsouzena k trestu odnětí svobody k trvání tří let, se zařazením do věznice s dozorem a dále byla odsouzena k trestu zákazu činnosti, spočívajícím v zákazu výkonu povolání zdravotnického a jiného odborného pracovníka spojeného s podáváním léčivých přípravků, a to jak samostatně, tak pod odborným dohledem jiné osoby na dobu 9 let a 6 měsíců. Toto zjištění považoval odvolací soud za další okolnost, ke které bylo nutno přihlídnout s tím, že se žalobcům dostalo i tímto jistého dalšího zadostiučinění, přičemž

zejména uložený trest zákazu činnosti a jeho délku neshledal okolností zanedbatelnou. Dále, na rozdíl od soudu prvního stupně, poukázal i na zadostiučinění morální, kterého se žalobcům dostalo již formou dvou dopisů žalované, které jsou dle obsahu i omluvou a dále souhlasil se soudem prvního stupně, že příspěví žalované k zjištění pravé příčiny smrti by mělo být elementární normou, ale její postoj hodnotil nikoliv jako „prospěch“, ale jako jednu z okolností, která má význam pro posouzení výše náhrady újmy v penězích, a proto k němu, na rozdíl od soudu prvního stupně, přihlížel. Nesouhlasil pak s tím, že ačkoliv soud prvního stupně důsledně rozlišoval mezi náhradou škody a náhradou vzniklé nemajetkové újmy v penězích, přiznané zadostiučinění považoval za „odškodnění“. I k výši náhrady škody přihlížel odvolací soud jen jako k jedné okolnosti významné pro určení výše uplatněných nároku v tomto řízení, přičemž zdůraznil, že odškodnění penězi ztrátu mladého života nemůže nahradit ani u rodičů, ani u prarodičů, že toto nemůže nahradit ztrátu tak blízké osoby, jak tomu bylo v daném případě, která je trvalá a neodčinitelná, že i zadostiučinění v penězích slouží jen k jejímu zmírnění. Za přiměřenou shledal ze všech těchto důvodů v daném případě částku 800.000,- Kč přiznanou matce, otci ve výši 700.000,- Kč a u každého z prarodičů ve výši 200.000,- Kč. V rozsahu těchto částek proto rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil a ve zbývajícím rozsahu změnil tak, že i nad pravomocné již zamítnuté částky, žalobu, jak blíže ve výroku uvedl, zamítl. Dále rozhodoval o nákladech řízení před soudy obou stupňů podle § 142 odst. 3 a § 124 odst. 1 o.s.ř.

K dovolání všech žalobců pak ve věci rozhodoval Nejvyšší soud ČR, který rozsudkem ze dne 26. dubna 2012, č.j. 30 Cdo 4312/2011 – 159, výše označený rozsudek Vrchního soudu v Praze v části výroku I, jímž byl rozsudek soudu prvního stupně změněn a dále ve výroku II o náhradě nákladů řízení zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení, a dále odmítl odvolání žalobců proti výroku o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně. Nejvyšší soud ČR, který nespochybnil závěry soudů obou stupňů o tom, že došlo k neoprávněnému zásahu ze strany žalované v rámci poskytování léčební péče, byť nedbalostním jednáním jejího zaměstnance, do osobnostních práv chráněných ust. § 11 obč. zák., konkrétně do práva na rodinný život, a že vzniklou újmu lze zmírnit присouzením náhrady nemajetkové újmy ve smyslu ust. § 13 odst. 2, uvedl, že odvolací soud přiléhavě zhodnotil závažnost vzniklé újmy s poukazem na to, že zmařením života vlastního dítěte resp. vnučky došlo u všech žalobců k intenzivnímu zásahu, který již z objektivního pohledu násobeného v daném případě konkrétními okolnostmi, týkající se vztahu mezi prarodiči a zemřelou, je velice závažný a neodčinitelný, ale pokud se zabýval otázkou výše relativní satisfakce, že zde v první řadě zdůraznil, že přihlížel k trestnímu řízení vedenému proti zdravotní sestře Janě Moravcové. Konstatoval, že okolnost trestního řízení (projednání věci v souvislosti s popisovaným zásahem a rozhodnutí v ní) je nepochybně legitimním předmětem „zájmu“ soudu při hodnocení vlivu ostatních možných satisfakčních prostředků, a že zařazení tohoto nástroje mezi možné satisfakční prostředky je neoddiskutovatelným faktem, ale že je třeba zdůraznit, že *k jeho možným účinkům je třeba přistupovat uvážlivě a diferencovaně a teprve na základě konkrétních zjištění dovozovat míru, jaké mohl v konkrétním případě a ve vztahu k jedinečně určené fyzické osobě (vymezené jejími osobními vlastnostmi a psychickým ustrojením) působit (resp. spolupůsobit) na zmírnění následků zásahu*, a že to odvolací soud v zásadě neučinil. Zdůraznil, že tuto okolnost je třeba náležitě pojmenovat na základě konkrétních okolností případu, zdůvodnit, jak se tato skutečnost promítá do úvahy do opodstatněnosti uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích, a že do značné míry devaluje úvahu odvolacího soudu již sama skutečnost, že v době jeho rozhodování nebylo trestní řízení pravomocně skončeno. Vytknul odvolacímu soudu, že ani při posuzování morálního zadostiučinění omluvou (formou dvou dopisů), které se žalobcům dostalo, svoji úvahu nepodpořil s odkazem na konkrétní okolnosti, dle nichž byla

dovozená omluva učiněna, a jaká byla její míra způsobilosti satisfakci poskytnout. Souhlasil sice s názorem odvolacího soudu, že postoj žalované i po tragické události je třeba hodnotit jako jednu z okolností, která má svůj význam při posouzení výše náhrady nemajetkové újmy v penězích, avšak uzavřel, že z rozsudku odvolacího soudu nevyplývá, v jakém smyslu k tomuto postoji přihlížel, resp. jak tento postoj hodnotil, a v čem by spočívala v tomto konkrétním případě jeho satisfakční úloha. Výslovně dovolací soud uvedl, že aniž by se jakkoliv vyjadřoval k otázce přiměřenosti nebo naopak případné nepřiměřenosti přisouzených částek relativní satisfakce, že nelze mít za to, že odvolacím soudem byly náležitě zhodnoceny všechny okolnosti pro stanovení výše požadované náhrady nemajetkové újmy v penězích, proto nelze pokládat rozsudek odvolacího soudu za správný.

Ze shora uvedeného plyne, že odvolací soud tedy znovu přezkoumával rozsudek soudu prvního stupně, ale nyní jen v rozsahu, v němž byl k dovolání žalobců dovolacím soudem zrušen, tedy v rozsahu, v němž byl rozsudek soudu prvního stupně původním rozsudkem odvolacího soudu změněn a dále ve výroku o nákladech řízení. Závěr, že konkrétním, shora popsaným jednáním žalované, při němž došlo k úmrtí dcery prvních dvou žalobců a vnučky dalších dvou žalobců, došlo k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv všech žalobců, v takovém rozsahu, že jiné zadostiučinění, než zadostiučinění v penězích, by bylo nedostatečné, nebyl zpochybněn a z odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ČR vyplývá, že se závěry k tomu, které soud prvního stupně a pak odvolací soud přijaly, se ztotožnil. Odvolacímu soudu tedy zbývalo se zabývat znovu jen otázkou přiměřenosti výše zadostiučinění v penězích – relativní satisfakce, kterou určuje soud dle § 13 odst. 2 a 3 obč. zák. Na zjištění a závěry k tomu lze i nyní odkázat, neboť s těmi se vesměs vypořádal správně již soud prvního stupně, což odvolací soud již konstatoval a odchýlil se z části jen od jeho názoru na posouzení následného jednání žalované a posouzení částečné satisfakce, které se všem žalobcům dostalo trestním odsouzením zdravotní sestry, která se bezprostředně na skonu pacientky podílela, a která byla za toto jednání i potrestána, a při zohledňování významu obou dopisů, které hodnotil jako poskytnutí satisfakce morální. Jinak vycházel a vychází i nyní odvolací soud ze všech dalších výše uvedených okolností této věci, které nebyly dovolacím soudem zpochybněny a lze proto na ně odkázat.

Dovolací soud se vyjádřil jednoznačně o možném satisfakčním prostředku, jakým je vedení trestního řízení proti skutečnému původci zásahu, v daném případě zdravotní sestře Janě Moravcové, což zohledňoval již odvolací soud, ale nyní - vázán vysloveným názorem dovolacího soudu - k tomu doplňuje: Pokud jde u uvážlivé a diferencované přistoupení k možným účinkům takovéto satisfakce a zdůraznění konkrétních zjištění, z nichž lze dovozovat míru v jaké mohla ve vztahu k jedinečně určené fyzické osobě působit, resp. spolupůsobit na zmírnění následků zásahu, mohl odvolací soud vycházet jen ze skutečností, které byly žalobci (či některým z nich) tvrzeny, nebo které z řízení vyplynuly. Nic dalšího, zejména k osobnostním vlastnostem a psychickému ustrojení jednotlivých žalobců, než co již bylo výše uvedeno, v daném případě nebylo tvrzeno ani zjištěno a dovolací soud mohl proto přihlížet jen k tomu, co uvedl do předchozího svého rozhodnutí. Nadto při této úvaze musel vycházet především z objektivního hlediska, tím spíše, když v daném případě žádný z žalobců ani nepovažoval za zmírnění následků zásahu odsouzení zdravotní sestry Moravcové, a pokud se domáhali náhrady nemajetkové újmy v penězích v konkrétní výši, sami výslovně uvedli (v odvolání i předtím v průběhu řízení), že považují svůj požadavek na tuto náhradu nikoliv za zadostiučinění, ale za „trest“ či „potrestání“ žalované. Vycházel proto bylo třeba z objektivního posouzení, a přes takto vyslovený názor všech žalobců, jim přísluší zadostiučinění v penězích ke zmírnění jejich nemajetkové újmy. Odvolací soud však nyní doplnil dokazování rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. září 2011 č.l. 8 To

262/2011, z něhož vyplynulo, že k odvolání obžalované Jany Moravcové byl jí napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušen pouze ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody (podle § 258 odst. 1 písm. d/ odst. 2 tr. řádu) a podle § 259 odst. 3 tr. řádu bylo rozhodnuto znovu tak, že podle § 39a odst. 2 písm. a/ tr. zák. byla pro výkon trestu odnětí svobody zařazena do věznice s dohledem; jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn. I když tedy v mezidobí je trestní odsouzení zdravotní sestry Moravcové již pravomocné a i když jí byl odvolacím soudem trest odnětí svobody, pokud jde o zařazení pro jeho výkon, z části zmírněn, je pro tuto věc významné, že nepochybně se tímto odsouzením Jany Moravcové - z objektivního hlediska - dostalo částečného zadostiučinění všem žalobcům tím spíše, že trest, který jí byl uložen již prvostupňovým rozsudkem, týkající se zákazu činnosti, je pro tuto věc velice významná okolnost, jak ji hodnotil odvolací soud již v původním svém rozsudku. Pokud jde o morální zadostiučinění omluvami, již dříve žalovanou žalobcům poskytnutými, má odvolací soud za to, že i ty byly způsobilé satisfakci poskytnout. Pokud k tomu žalobci namítali, že omluvy byly poskytnuty až na jejich výzvu resp., že byly žalované vlastně nadiktovány, či jimi formulovány, má odvolací soud za to, že toto jejich tvrzení poskytnutou omluvu nikterak nedelvavuje, i když dopis ze dne 25.1.2010, v němž ředitelka žalované nemocnice vyjádřila žalobcům soustrast, byl reakcí na to, že právní zástupce žalobců se snažil předejít sporu a obrátil se na ni se žádostí o řešení. Pokud pak žalobci prostřednictvím svého zástupce formulovali znění požadované omluvy, odpovídá to tomu, že jimi formulovaná omluva mohla nejspíše vyjádřit to, co požadovali a cítili a jejich požadavku žalovaná vyhověla. Je zcela běžné, že požadovanou omluvu ti, kteří se jí domáhají, sami formulují tak, aby co nejlépe odpovídala jejich představám a pokud se jim omluva nedostane dobrovolně, musí formulovat podle svých představ i případný žalobní petit. To, že žalobci měli o omluvu zájem, a pak ji i přesně formulovali, svědčí nadto o tom, že i omluvu za způsob satisfakce také považovali. Pokud je odvolacímu soudu v rozsudku dovolacího soudu vytknuto, že neuvedl v jakém smyslu, resp. jak hodnotil postoj žalované po tragické události, v čem by spočívala v daném případě jeho satisfakční úloha, odvolací soud k tomu doplňuje, že k postoji žalované přihlížel jako k jedné okolnosti významné pro posouzení výše náhrady nemajetkové újmy, a že tento postoj žalované hodnotil v její prospěch, i když setrvává na svém závěru, ke kterému došel i soud prvního stupně, že obdobný postoj by měl být elementární normou a nikoliv nadstandardem, zároveň ale svědčí o snaze přispět ke zjištění pravé příčiny smrti, což bylo významné pro pozůstalé, ale i o snaze obdobným pochybením v budoucnu zabránit.

Z uvedeného plyne, že odvolací soud tedy doplnil řízení a pak zejména i odůvodnění svého závěru o přiměřené, ale i všem okolnostem odpovídající výši zadostiučinění v penězích jednotlivým žalobcům, avšak neshledal žádný důvod k tomu, aby se od výše přiznané již v původním svém rozsudku každému z žalobců, jakkoliv odchýlil. Proto podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil rozsudek soudu prvního stupně v nyní přezkoumávaném rozsahu ve věci samé, jak ve výroku uvedeno.

Vzhledem k změně rozsudku soudu prvního stupně rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o.s.ř. i o nákladech řízení dosavadního, tzn. řízení před soudem prvního stupně, prvního odvolacího řízení a řízení dovolacího. Při tomto rozhodování vycházel z ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť, byť žalobci nebyli v řízení zcela úspěšní, výše plnění závisela na úvaze soudu. Proto jim byla přiznána plná náhrada nákladů řízení. Ty představují u žalobkyně M. M. 75.440,- Kč, přičemž za řízení před soudem prvního stupně činí 44.111,- Kč, za odvolací řízení 11.135,- Kč a za řízení dovolací 20.194,- Kč. U žalobce Z. M. činí náklady řízení před soudem prvního stupně 40.982,- Kč, 11.135,- Kč, za první řízení odvolacího soudu a 20.194,- Kč za řízení dovolací, tedy celkem 72.311,- Kč. Náklady žalobce J. R. činí v dosavadním řízení 44.374,- Kč a sestávají z nákladů řízení před soudem prvního stupně 13.044,- Kč, za

první řízení odvolacího soudu z částky 11.135,- Kč a z částky 20.194,- Kč za řízení dovolací. Náklady žalobkyně M. R. činí celkem 44.164,- Kč a sestávají z částky 12.835,- Kč za řízení před soudem prvního stupně, z částky 11.135,- Kč za první řízení před odvolacím soudem a z částky 20.194,- Kč za řízení dovolací. Při stanovení výše těchto nákladů zohledňoval odvolací soud jednak výši účelně vynaloženého soudního poplatku, (nikoli skutečně zaplaceného soudního poplatku z návrhu) každým z žalobců, tedy u žalobkyně matky 32.000,- Kč, u žalobce otce 28.000,- Kč a u každého z prarodičů vždy 8.000,- Kč, dále jejich náklady, vzniklé v souvislosti s právním zastoupením u každého ve výši 12.111,- Kč, sestávající z jedné čtvrtiny odměny advokáta dle § 6 odst. 1 písm. a/ a 19a vyhl. č. 484/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů, u každého z náhrady hotových výdajů za 5 úkonů právní služby dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, u každého z nich 318,- Kč, jako jedné čtvrtiny náhrad cestovních výdajů společného advokáta, čtvrtiny nákladů za ztrátu času při cestě z Hořovic do Prahy a zpět tj. 150,- Kč, s připočtením DPH, ale dále s připočtením částky 870,- Kč u žalobce – otce, u žalobce – dědečka s připočtením částky 933,- Kč a u žalobkyně – babičky s připočtením částky 724,- Kč, jako náhrad ušlého jim výdělku.

O nákladech tohoto odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 3 o.s.ř. Žalobcům v něm vznikly náklady jen v souvislosti s právním zastoupením a představují u každého z nich jednu čtvrtinu odměny advokáta dle stejných ustanovení vyhl. č. 484/2000 Sb. jako v dosavadním řízení tj. částku 8.125,- Kč, každému z nich přísluší 300,- Kč na náhradě hotových výdajů, jedna čtvrtina cestovného a náhrad za promeškaný čas, tj. 486,- Kč dle výše uvedeného ust. vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a 1.870,- Kč jako 21% DPH. Každému žalobci tedy přísluší na jejich náhradě vždy 10.775,- Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze. Dovolání je přípustné za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř. a přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 9. dubna 2013

Mgr. Dagmar Javůrková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Janouchová

1Co 395/2010 - 183

U S N E S E N Í

Předsedkyně senátu Vrchního soudu v Praze Mgr. Dagmar Javůrková rozhodla v právní věci žalobců: **a) M. M., b) Z. M.,** oba bytem, **c) J. R. a d) M. R.,** oba bytem, všech zast. JUDr. Josefem Šperkem, advokátem, se sídlem Hořice, nám.

Jiřího z Poděbrad 157, proti žalované **Fakultní nemocnici Na Bulovce**, se sídlem Praha 8, Budínova 67/2, IČ: 000 64 211 zast. JUDr. Janem Machem, advokátem, se sídlem, Praha 1, Vodičkova 28, o ochranu osobnosti, k odvolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. října 2010, č.j. 31 C 71/2010 – 103, o opravě rozhodnutí odvolacího soudu, **t a k t o:**

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 9. dubna 2013, č.j. 1Co 395/2010-172 se **o p r a v u j e** v části odstavce II. výroku tak, že namísto částky 44.374,-Kč přiznané na nákladech řízení J. R., na správnou částku 52.374,-Kč a namísto částky přiznané žalobkyni M. R. ve výši 44.164,-Kč, na správnou částku 52.164,-Kč.

O d ů v o d n ě n í:

Ve výroku označeným rozsudkem Vrchního soudu v Praze, jako soudu odvolacího, bylo odstavcem I. výroku rozhodnuto ve věci samé tak, že rozsudek soudu prvního stupně, který byl přezkoumáván byl změněn a odstavcem II. výroku bylo rozhodnuto o náhradě nákladů dosavadního řízení a o nákladech tohoto řízení odvolacího. Při výpočtu celkových žalobcům přiznaným nákladů řízení došlo však u žalobce J. R. a žalobkyně M. R. ke zřejmé nesprávnosti, když při výpočtu nákladů dosavadního řízení nebyla zohledněna u každého z nich částka 8.000,-Kč jako účelně vynaložený náklad v souvislosti se zaplacením soudního poplatku, ačkoliv z odůvodnění rozsudku odvolacího soudu vyplývá, že i částku 8.000,-Kč odvolací soud v rámci nákladů dosavadního řízení těmto žalobcům přiznával.

Toto nedopatření při výpočtu celkových nákladů dosavadního řízení u žalobců J. R. a M. R. proto odvolací soud napravit nyní, postupem podle § 164 o.s.ř., za použití ust. § 211 o.s.ř., vydáním tohoto opravného usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení nejsou přípustné opravné prostředky.

V Praze dne 30. prosince 2015

Mgr. Dagmar Javůrková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Anna Bumbová